

нението на владѣтелската си властъ били ограничени отъ волята на народа, който взималъ участие въ върховната властъ. Властѣта пъкъ на прабългарскитѣ владѣтели била неограничена и абсолютна. Аспарухъ въ основатата отъ него балканска българска държава запазилъ неограничената си владѣтелска властъ и права, които имали и неговитѣ прѣдшественици въ приазовската българска държава. Когато пъкъ българскитѣ владѣтели встѣпили въ сношения съ византийцитѣ и се запознали съ устройство на държавата имъ и съ правата и властѣта на владѣтелитѣ имъ, тогава и тѣ започнали да се стремятъ, щото владѣтелската имъ властъ и достойнство да бждатъ равни и еднакви съ ония на византийскитѣ императори. Князь Тервель се съгласилъ да помогне на Юстиниана II, за да си възвърне владѣтелския прѣстолъ съ условие, послѣдниятъ да му признае царското достойнство. Юстинианъ се съгласилъ на това и, слѣдъ като съ помощѣта на Тервеля повторно се възкачилъ на императорския прѣстолъ, изпълнилъ задължението си и тържествено му наметналъ царската хламида, провъзгласилъ го за кесаръ и го призналъ за равностепененъ и равноправенъ владѣтель²⁶. Когато пъкъ изчезнала религиозната разлика между-българи и византийци, и вслѣдствие на това тѣ встѣпили въ по-близки сношения и по-добрѣ се запознали, българскитѣ владѣтели, въодушевени отъ своята военна и държавна сила и възползувани отъ безсилието и вжтрѣшнитѣ раздори въ византийската държава, мислили

²⁶ Theoph. I, 573.

„ Niceph. 47, 48. „Τὸν δὲ Βουλγάρων ἄρχοντα Τέρβελιν ἔξω τείχους Βλαχερνῶν σκηνούμενον πολλὰ φιλοφρονησάμενος, τέλος παραγενόμενος πρὸς αὐτὸν χλαμίδα τε περιβάλλει βασιλικὴν καὶ Καίσαρα ἀναγορεύει, καὶ συμπάρεδρον ποιησάμενος προσκυνεῖσθαι σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκέλευσε, καὶ πλείστα παρασχόμενος δῶρα πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ἐξέπεμπε“.